

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA WARMIŃSKO-MAZURSKIEGO

Olsztyn, dnia 14 lutego 2014 r.

Poz. 740

ROZSTRZYGNIĘCIE NADZORCZE NR PN.4131.1.2014 WOJEWODY WARMIŃSKO-MAZURSKIEGO

z dnia 2 stycznia 2014 r.

Działając na podstawie art. 91 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. 2013, poz. 594) oraz art. 28 ust. 1 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. 2012, poz. 647 z późniejszymi zmianami) stwierdzam nieważność § 4 pkt 8 i 10 uchwały Nr XXVI/191/2013 Gminy Kruklanki w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego terenu przy ulicy Dworcowej w Kruklankach z powodu istotnego naruszenia prawa.

UZASADNIENIE:

Uchwałą, o której mowa na wstępie, Rada Gminy Kruklanki, powołując się na art. 20 ust. 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym oraz art. 18 ust. 2 pkt 5 ustawy o samorządzie gminnym, podjęła uchwałę wskazaną w petitum niniejszego rozstrzygnięcia nadzorczego. Dokumentacja planistyczna, obrazująca przebieg prac nad projektem przedmiotowego planu miejscowego, została przekazana Wojewodzie Warmińsko-Mazurskiemu w dniu 6 grudnia 2013 r.

W § 4 pkt 8 uchwały Rada wskazała, iż przez pojęcie działki budowlanej należy rozumieć teren wydzielony granicami własnościowymi, który zgodnie z ustaleniami planu może być wykorzystany pod zabudowę. W punkcie 10 omawianej jednostki redakcyjnej uchwały Rada zdefiniowała pojęcie powierzchni biologicznie czynnej wskazując, iż należy przez nią rozumieć nieutwardzoną i niezabudowaną powierzchnię pokrytą trwałą roślinnością na gruncie rodzimym.

W ocenie organu nadzoru powołane powyżej zapisy w sposób istotny naruszają obowiązujące prawo. Regulowanie poszczególnych pojęć w sposób odmienny, niż to uczynił ustawodawca bez wyraźnego ku temu umocowania stanowi naruszenie prawa, gdyż działanie to jest sprzeczne z przyjętą zasadą tworzenia aktów prawa miejscowego na podstawie i w granicach prawa. Powtórzenie regulacji ustawowych lub ich modyfikacja w akcie prawa miejscowego jest niedopuszczalne, gdyż trzeba się liczyć z tym, że powtórzony przepis będzie interpretowany w kontekście uchwały, w której go powtórzono, co może prowadzić do całkowitej lub częściowej zmiany intencji prawodawcy (podobnie WSA we Wrocławiu w wyroku z dnia 21 września 2011 r. sygn. II SA/Wr 479/11, NSA w wyroku z dnia 14 października 1999 r. sygn. II SA/Wr 1179/98). Inkorporowanie przepisów ustawowych do aktów prawa miejscowego uznać należy z punktu widzenia techniki prawodawczej za bezwzględnie niedopuszczalne (tak WSA w Gliwicach w wyroku z dnia 16 listopada 2009 r. sygn. IISA/GI 522/09). W tym miejscu wskazać należy, iż zapisy zawarte w § 4 pkt 8 i 10 uchwały dotyczą kwestii uregulowanych w sposób wyczerpujący w obowiązujących przepisach prawa.

W tym miejscu wskazać należy, iż zagadnienie, do którego odnosi się definicja zawarta w § 4 pkt 8 kwestionowanej uchwały została unormowana w § 3 pkt 22 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie (Dz. U. 2012, poz. 1289 z późniejszymi zmianami), zgodnie z którym przez teren biologicznie czynny rozumieć należy teren z nawierzchnią ziemną urządzoną w sposób zapewniający naturalną vegetację, a także 50 % powierzchni tarasów i stropodachów z taką nawierzchnią, nie mniej jednak niż 10 m², oraz wodę powierzchniową na tym terenie.

Również pojęcie działki budowlanej, wprowadzone przez Radę w § 4 pkt 10 uchwały, na gruncie problematyki zagospodarowania przestrzennego jest pojęciem ustawowym, zdefiniowanym w art. 2 pkt 12 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym jako nieruchomość gruntowa lub działka gruntu, której wielkość, cechy geometryczne, dostęp do drogi publicznej oraz wyposażenie w urządzenia infrastruktury technicznej spełniają wymogi realizacji obiektów budowlanych wynikające z odrębnych przepisów i aktów prawa miejscowego.

Żaden z przepisów powszechnie obowiązującego prawa nie upoważnia organów stanowiących jednostek samorządu terytorialnego do modyfikowania przytoczonych powyżej pojęć, a tym bardziej - do zastępowania ich własnymi definicjami. Mając na względzie przytoczone okoliczności orzeczono jak na wstępie.

Od niniejszego rozstrzygnięcia nadzorczego przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Olsztynie za pośrednictwem Wojewody Warmińsko-Mazurskiego w terminie 30 dni od dnia jego doręczenia.

z up. Wojewody Warmińsko-Mazurskiego
Jan Maścianica
Wicewojewoda Warmińsko-Mazurski